

„Szeretettel köszönteni mindenkit és meglátni a jót mindenkiben!” (P. dr. Huszár Jeromos OFM)

IN MEMORIAM P. DR. HUSZÁR JEROMOS OFM

Halálának 10. évfordulóján P. Dr. Huszár Jeromos atyára, gimnáziumunk egykori igazgatójára emlékezünk

P. dr. Huszár Jeromos szerzetes, pap, tanár és lelkipásztor 1915. december 2-án született Egyházásrádócon, szülei tizedik gyermekeként. Az elemi iskolát szülőfalujában végezte, utána nyolc esztendőig bencés diák volt: négy évig Esztergomban, majd Pápán, itt már ferences rendi növendékként. Búcsúszentlászlón volt novíciusjelölt. 1937-ben Salzburgban, majd a Pázmány Péter Egyetemen tanult filozófiát. 1941. június 8-án Zadravec István ferences püspök szentelte pappá. 1943-ban kitűnő eredménnyel doktorált, 1944-től pedig az esztergomi ferences gimnáziumban tanított történelmet és földrajzot, valamint három osztálynak volt a prefektusa. Az 1950-es feloszlítás után is vállalt tanítást, így Esztergomban dolgozhatott. 1965-től 1974-ig gimnáziumunk igazgatója volt, 1990-ig tanított az intézményünkben. Nevelői tevékenységét 2001-ben Pro Urbe Esztergom-díjjal, és az oktatási miniszter által adományozott Eötvös József-díjjal ismerték el. 2003-ban az Év zalai embere-díjban részesült. *„Jeromos atya egyenes tekintete és szelíd mosolya hittanosok százai számára mutat példát. Tudása, írásai ezrek számára nyújtanak támpontot hitbéli kérdésekben. Legjobban mégis azért szeretjük, mert számunkra ő a szerzetes. Egy, a lelkiünkben élő idea megtestesülése. A jó ember.”* (Részlet dr. Gyimesi Endre egykori zalaegerszegi polgármester 2003-ban, a díjátadón elhangzott beszédéből). Jeromos atya életének 96. évében, 2011. február 26-án hunyt el Esztergomban. Temetése 2011. március 11-én volt, az esztergomi rendház kriptájában helyezték örök nyugalomra.

Születésének 100. évfordulóján tisztelői így emlékeztek meg Jeromos atyáról:

„A tiszta szív embere, aki kitaposta előttünk járva, a lelki békéhez vezető ösvényt és megmutatta azt, hogy békességszerző, békességet teremtő és békét sugárzó emberré tudunk válni. (...) A jóságos pásztor, aki ajtót nyit csendesen, a résen szelíd tekintettel fogad és kézfogással üdvözölve mondja: „Szeretettel köszöntelek!” Utat mutat a felfelé vezető lépcsőn, amelyet ő már számtalanszor megjárta találkozások, kapcsolatok helyén. Felérkezve a lépcsőn, leültet és beszélgetünk, mintha ez a világ legtermészetesebb dolga lenne. Ismeretlenül betoppnva, meghívást és befogadást kaptam egy igaz ember békéjéhez, amit a végtelen nyugalma és mosolya tett hitelessé. A jóságos pásztor, aki igazán fiatalon szegődött Assisi Szent Ferenc életpéldáját követők közösségéhez, aki a szeretet pedagógiáját adta a rábizott diákoknak a zene, a tudományok, a sport eszközeit használva, olyan útra terelte övéit, amely járható, felismerhető, kiszámítható jóság nyomát kísérik. (...) Ő előttünk haladva és most közbenjárva értünk gondoskodik rólunk az Atyánál. A nyáj élére álló barát, aki gyermekkorában a vasi mezőkön legeltette kicsi falva jószágait, így már egészen korán megtapasztalhatta, hogy pásztornak lenni jó. (...) Az ifjúság pásztoraként a csodálat és csodálkozás érzését palántálta el gyöngyvirágos fiai lelkébe. Megmutatta virágainak, hogy a magyar földből táplálkozva, élő hittel növekedve, mindenki képes meglátni a tudás virágait. Úgy tanított, hogy maga is mondandója rabja lett és ezzel a varázslattal a tudás utáni vágyat felébresztette hallgatóiban.” (fr. Rockenbauer Barnabás OFM)

„Természetes módon tudott csöndes lenni. Szelíd mosolyával hallgatta a felelőt, s ha valaki nem készült, s csak nyögvenyelősen mondott valamit, vagy alig szólalt meg, azzal a szeretetteli mosolyával – nem volt ebben kifigurázás, leértékelés, megszegyenítés, nem, nem, egyáltalán nem! –, alig hallhatóan annyit mondott: elég. S megnyugtatta a fiút, aki ugyan tudta, az elég elégségest, azaz kettest jelent. Jeromos atya, ha rossz jegyet kellett adnia, ezzel a pedagógiai-szerzetesi magatartásával nem bénította meg a felelőt, nem távolította el a tárgytól, gesztusa azt közvetítette: most ennyi – elég –, de

legközelebb több lehet az elég. Igazgatóként is szelíd mosolyával tűnt fel mindig. Ismerte a fiúkat, ismert minket, hosszú évek múltán is keresztnevünkön szólított valamennyiünket. Igazgatóként nem kellett fegyelmeznie. Halk szelídsége elégséges pedagógiai eszköznek bizonyult minden helyzetben. (...) A ballagási ünnepségen így szólított-búcsúztatott minket, szép szenvedéllyel: – Gyöngyvirágos fiaim! S ebben benne volt négy esztendő folyamatos valósága: ahogyan szeretett minket. (Elmer István, 1970/A)

Temetésén Pinnyey Szilárd öregdiák (1959/H), az alábbi sorokkal búcsúzott Jeromos atyától: „Pedagógiai és nevelési működését a legfőbb parancsra, a szeretetre alapozta. Arra tanított bennünket, hogy legyünk fogékonyak a jóra, a szépre, az igazra és a tökéletesre. Külön elismeréssel értékelte a törekvést, az igyekezetet, a szorgalmat, de a humort is. Alapelve az volt, hogy bármilyen is a világ, derűsen kell szembenézni vele. (...) Az eszme, amit Jeromos atya magával visz, az a Szent Ferenc-i béke és jószág, a szeretet, az igazlelkűség, a közvetlenség és a szolgálat eszméje. A virág, amit virágoztatott nem más, mint az Isten kegyelméből táplálkozó derű, bizalom és optimizmus, valamint az a hit, hogy mindezek jól hasznosultak tanítványai körében. Hitte és hirdette, hogy az életben való helytállás, valamint az igaz Isten-hit alapozza meg az üdvösségünket. Nem felejtjük el tiszteletet, szeretetet sugárzó, bölcs és mindig mosolygós arcát, derűs egyéniségét, aktív, töretlen segítőkész tenni akarását, amit mindannyiunk érdekében tett.” (Részlet a temetési beszédből)

Szeretettel őrizzük és ápoljuk emlékét! Adj, Uram, örök nyugodalmat neki, és az örök világosság fényeskedjék neki. Nyugodjék békében!

Kedves Ilona